

dommen ligger, ikke komme til at betale Stat af deres Ejendom. De komme ikke til at betale deres Hartkornsskat, deres Bygningsskat, eller hvad det nu er. For at jeg skal gentage det: Hartkornsskatten er en Næringsstat, en Næringsstat af gammeltdags Art, og netop som Følge deraf er det en Næringsstat, som i Længden nødvendigvis maa komme til at hvile paa Eieren, og naar det bliver sagt: Ja, men Eieren bør dog betale af sin Indtægt af denne Ejendom, saa siger jeg: Ja, det bør han, og det bør han betale, hvor han bor. Hans Person hverken kan eller skal slaas i Stykker; der, hvor han har sit Ophold, skal han betale sin personlige Stat. At ville dele ham, partere ham ud mellem Kommunerne vil enten komme til at være en Uretfærdighed eller Ubillighed over for ham, og det vil jo nærmest blive Følgen af det Lovforslag, der staar her som Nr. 2 paa Dagsordenen, eller ogsaa vil, hvis Forholdet bliver ordnet efter det Lovforslag, som nu er under Behandling, Følgen blive den, at vedkommende Opholdskommune bliver forurettet. Jeg indrømmer villig, at jeg aldrig har kunnet se, hvad der skulde kunne bevirke, at en Mand, fordi han ejer en fast Ejendom i en anden Kommune, dog skulde svare til denne anden Kommune ud over den Næringsstat, han ifølge Loven svarer og er udsaget til at svare. Hvad her er sagt om almindelige faste Ejendomme paa Landet og i Byen, gælder principmæssig ogsaa om Skovene. Ganste vist er Skattebasis for Skovene høist mangelfuld, men den bliver ikke bedre, fordi man paa dette Punkt indfører noget, som jeg i alt Fald betragter som principstridigt. Den vil kun kunne bedres, hvis man mener, der er tiltrækkelig Grund til at gaa til en Om-matrikulering af Skovene. Dernæst har man ogsaa ment, at særlig de, der opbære Tjender, Jordstykld eller Arbejdsafgifter, kommende fra Kommuner, hvor de ikke bo, skulle betale til disse Kommuner, men jeg gad vide, hvorfor saa ikke ogsaa Prioritetshavere, som have Prioriteter i en fremmed Kommune, ikke ogsaa skulle betale til denne Kommune, der er virkelig ingen Grund til at gøre denne Forskel. Det, at den ene Afgift ikke kan afløses, og den anden Afgift kan afløses, er dog ingen tiltrækkelig Grund til, at Kommunen skulde have Stat af den ene og ikke af den anden. Jeg kan ikke indse Retfærdigheden af, at man særlig gaar til at bestatte Tjende og Jordstykldsaagift frem for Prioriteter. Dernæst har der ligeledes været Misfor-nøjelse med, at man ikke kan bestatte Embeds- og Bestillingsmænd, Mænd, som mentes særlig knyttede til en bestemt Kommune,

naar de bo uden for denne Kommune. Heller ikke her er jeg enig med Lovforslagene, i alt Fald væsentlig er jeg ikke enig med dem; thi naar man gennemgaar de Embedsmænd, om hvem der kan være Tale, kan jeg ikke komme til andet Resultat, end at paa en ganske enkelt Klasse nær er der ikke nogen rimelig Grund til, at vedkommende Embedsmand skal bo i den ene Kommune frem for den anden, naar de blot bo saa nær ved det Sted, hvor de have deres Arbejde, at Tjenestens Løb ingen Skade tager. Om en Amtmand f. Eks. bor ikke i den By, hvorefter Amtet har Navn, men udenfor, kan jeg ikke begribe skulde kunne bevirke, at vedkommende Bykommune skulde have noget Krav paa hans personlige Stat. Den eneste Embedsklasse, jeg saaledes i en Fart kan tænke mig, at man kan sige om, at den burde bo i Byen, er Borgmestrene; de kunne siges at være knyttede ifølge deres Embedsstilling til en bestemt By; men deraf slutter jeg virkelig ikke, at de skulle betale, hvis de tilfældigvis bo uden for Byen, Stat til Byen; men derimod at det bør befales administrativt eller, hvis det ikke er muligt, ved Lov, at de skulle bo i Byen. Det tror jeg i Virkeligheden er den rette Slutning at drage paa dette Punkt. Saa kommer jeg til den sidste Misfor-nøjelse med den nuværende Ordning, som vistnok er mest udbredt, og som jeg ogsaa indrømmer er berettiget, nemlig Misfor-nøjelsen over, at en Mand, som driver en almindelig Næring, det være den ene eller den anden, som ikke er særlig bestattet i en By, men bor i en anden Kommune, dog alligevel af denne Næring ikke kommer til at betale til vedkommende By. Jeg kan ikke se rettere, end at det er uretfærdigt; men jeg skal ikke nærmere udvikle det, det er udvirket tydelig og klart af andre ærede Medlemmer, særlig af det ærede Medlem fra Møen (Bjosen), som ogsaa dvælede derved. Altsaa jeg tror, at der er her en Uretfærdighed, men Spørgs-maalet er da, om man ikke kunde komme bort deraf til en retfærdig Ordning just paa dette Punkt. Ja, man vilde naturligvis komme til en retfærdigere Ordning paa dette Punkt, hvis man kunde beslutte sig til at gaa til en Stat direkte eller, som foreslaaet i Lovforslag under Nr. 2, indirekte paa Indtægtskilderne, hvor de fandtes, naar den konsekvent gennemførtes; men jeg har nu ikke stor Tro til, at noget saadant lykkes, og jeg mener derfor, man maa se, om man ikke i alt Fald kunde mildne de nuværende ubillige Forhold, saaledes at de kunde være taalelige en Tid endnu. Man kunde naturligvis gaa den Vej, hvad det Punkt angaar, som er foreslaaet i det Lovforslag, som ligger her